

De verborgen schat en de schone parel

door: W.J. Hocking

Mattheüs 13:44-47

Inleiding

Het feit dat er in Mattheüs 13 zeven gelijkenissen staan is al voldoende om de aandacht van de gewone lezer te trekken.

Markus is gemachtigd een extra gelijkenis te vertellen. (Die van de verborgen groei van het zaad. Mk 4:26-29) Deze is, zo lijkt het, bij dezelfde gelegenheid is uitgesproken. Maar in Mattheüs weggelaten. Terwijl aan de andere kant, Markus maar twee van de zeven gelijkenissen uit het eerste evangelie verteld. Markus voegt er wel aan toe dat: "met vele zulke gelijkenissen sprak Hij het woord tot hen, naar dat zij het konden horen;" (Mk. 4:33) Deze beschouwing rechtvaardigt de gedachte dat de zeven gelijkenissen voor ons door de Heilige Geest werden uitgekozen en zo gerangschikt voor een speciaal doel

Zonder verder uit te weiden over het getal 7 in de Heilige Schrift, kan het nuttig zijn te wijzen op een welbekende rij in het Oude Testament en nog een in het Nieuwe Testament.

Zeven feesten

Onder de wet, moesten de Israëlieten zeven feesten vieren in de eerste zeven maanden van het heilig jaar (Lv. 23). Elk van deze feesten was een zinnebeeld van opeenvolgende gebeurtenissen in de nationale geschiedenis.

- 1 Het Paasfeest heeft betrekking op de offerande van Christus, zoals 1 Korinthe 5:7 afdoende bewijst.
- 2 Het feest van de ongezuurde broden. Zinnebeeld van de heilige toestand, die het gevolg is van het gestorte bloed van het Lam van God. Dat is nu al waar, en ook straks in de toekomst.
- 3 De schoof der eerstelingen. Die wijst op de opstanding van Christus op de derde dag.
- 4 Het feest van de beweegbroden, gebakken met zuurdeeg. Afschaduwing van de Pinksterdag, toen de Heilige Geest werd uitgestort en de Gemeente werd gevormd.
- 5 Feest van het geklank. Dit moest in de zevende maand gevierd worden op de nieuwe maan. De

profetische zinspeling op de nog altijd toekomstige en krachtige oproep die God zal doen aan Zijn oude volk.

- 6 De grote verzoendag. De dag waarop zij hun zielen moesten verootmoedigen. Dat zal op de rechte tijd vervuld worden, als Israël is hersteld en zij in de resultaten van de dood van Christus voor hen, zullen delen.

- 7 Loofhuttenfeest. De duizendjarige vreugde.

Deze snelle schets is voldoende om aan te tonen dat de rij feesten is bedoeld om een volledige tijdspanne te schetsen in de geschiedenis van het volk van God. Daarvan moet zelfs nu nog een deel vervuld worden.

Zeven brieven

Een overeenkomst is te zien in de brieven aan de 7 gemeenten in Azië (Op. 2 en 3). Zij stellen opeenvolgende fasen voor in de geschiedenis van de belijdende kerk. Vanaf de achteruitgang van het hart te Efeze, door tijden van onverschilligheid, verlaten van de waarheid, naar het levenloos belijden van Laodicea. Deze brieven overspannen de tijd van de apostolische tijden tot aan de opnemings van de ware Gemeente en de vernietiging van de valse gemeente.

De gelijkenissen

Door deze voorbeelden is de weg bereid om in de zeven gelijkenissen van Mattheüs 13 een vertegenwoordiging te zien van het opkomen, de voortgang en het einde van het Koninkrijk. Maar hoewel dit waar is, moeten we ons wel herinneren, dat de Heer het koninkrijk schetst in die bijzondere vorm, die het aanneemt ten gevolge van de verwerping van Hemzelf, de Koning en gedurende de tijd van Zijn afwezigheid. En deze verwerping wordt heel duidelijk en precies meegedeeld in de voorgaande hoofdstukken van het evangelie. Daar wordt heel zorgvuldig aangetoond, dat Jezus van Nazareth ongetwijfeld de Messias was, die volmaakt vervulde, wat God tevoren gesproken had door de mond van Zijn heilige profeten. Het wordt eveneens aangetoond met even grote

duidelijkheid, dat ofschoon Hij de Heiland was, die komen zou. En hoewel Hij vele machtige werken deed om dit feit te bewijzen. Maar het volk weigerde hun Koning te erkennen. Zodat het koninkrijk op dat moment niet geopenbaard kon worden, met een heerlijkheid waarvan de profeten hadden gesproken. De onverzoenlijke geest van verwerping werd getoond door de farizeeërs op een onmiskenbare wijze, toen zij de wondere kracht, die Hij openbaarde, toeschreven aan een satanische oorsprong (Matt. 9:34; 12:24).

Geen zonde of lastering kon dit overtreffen. Het was niet alleen tegen de Zoon des Mensen. Maar ook tegen de Heilige Geest, waardoor Hij altijd bekrachtigd werd. Dat kon niet vergeven worden (Matt. 12:31). Daarom vinden we in hoofdstuk 13 dat de Heer begon te leren door gelijkenissen. Een nieuwe vorm, die het koninkrijk zou aannemen, als gevolg van de houding van het volk.

De gelijkenissen van Mattheüs 13 zijn in 2 groepen te verdelen. De eerste 4 gesproken tot het volk. Dit in tegenstelling met de laatste 3 gesproken tot de discipelen in het huis. In de eerste groep worden de gezichtspunten van het koninkrijk geschilderd in betrekking tot de mensen. In de tweede groep, de goddelijke kenmerken die alleen voor het oog van het geloof waarneembaar zijn.

In de inleidende gelijkenis van de zaaier en de verschillende grondsoorten, toont de Heer, dat alles afhangt van de manier waarop de mens het Woord van het Koninkrijk aanneemt. De zonen van het Koninkrijk zijn niet het natuurlijke zaad van Abraham, maar allen, die het Woord horen en verstaan (hfd 13:13). In de andere 3 gelijkenissen van deze groep. Tarwe en de dolik; het mosterzad; het zuurdeeg. Vertelt de Meester het vreemde feit, dat: in plaats van het kwaad uit te roeien uit het Koninkrijk, door uitoefening gerechtigheid, het kwaad mag opgroeien naast het goede. En tenslotte het Koninkrijk zo doordrenkt, dat het kwaad zijn karakter aan het geheel meedeelt.

De vervulling van deze profetie, nadat de Heer weggegaan was, kan gezien worden in de geïnspireerde geschiedenis vanaf de apostolische tijden in Op. 2 en 3. Maar kan ook nu gezien worden in de tegenwoordige tijd. Een absoluut zuiver christelijk getuigenis bestaat niet. Boze mensen en verkeerde beginselen sluipen zonder opgemerkt te worden binnen. Dit gebeurt op zo'n schaal en of manier dat dienstknechten niet in staat zijn onderscheid te maken tussen het goede en het kwade. Beide moeten dus opgroeien tot de oogst. De gemeente van God heeft zijn eerste liefde verlaten en werd een voorname wereldse macht. Op deze manier zich openstellend, een schuilplaats gevend, aan het kwaad. Niet alleen ontstaat deze toestand uit het zicht openstellen daarvoor (boom). Maar het komt ook van binnen uit (het verborgen deeg). Daarom waarschuwde Paulus ook de oudsten van Efeze voor: zowel de wrede wolven die binnen zouden komen en de kudde niet zouden sparen, dan wel voor mannen die uit hun midden zouden opstaan, die verkeerde dingen zouden spreken, om discipelen achter zich af te trekken.

Handelingen 20:29,30. Het bederf zou ontstaan door inwendige en ook door uitwendige oorzaken.

Dit is het uitwendige aspect van het Koninkrijk, als bestaand op aarde, volgend op het vertrek van de Heer en voorafgaand aan Zijn wederkomst. Wanneer Zijn engelen uit het koninkrijk zullen bijeenvergaderen alle ergernissen en hen, die de ongerechtigheid doen. Mt. 13:14. Hierin is een onmiddellijk verschil met de profetische beschrijvingen uit het Oude Testament. Zij beschrijven een toestand van gerechtigheid en vrede, als de Heer Jezus zit op de troon van David. De waarheid zal uit de aarde sprouiten, en gerechtigheid zal van den hemel neerzien. Psalm 85:12. Maar tot op dat ogenblik, zoals deze gelijkenissen laten zien, wordt het kwaad gezien in een nauwe verbinding met het goede, zelfs in datgene wat de naam van de Heer draagt.

In de 3 laatste gelijkenissen alleen tot de discipelen gesproken, wordt die aanblik van het koninkrijk gegeven, die alleen door het geloof begrepen kan worden. Het natuurlijk oog zal de waarheid nooit ontdekken die voorgesteld wordt in de gelijkenissen van de schat en de parel van grote waarde. Wat men onder de mensen een gebrek schijnt, een geheel, dat geen onderscheid kent en ongelijksortig is, wordt hier gezien, dat het iets bevat dat kostbaar en schoon is. Hierop zullen we later verder ingaan. In de laatste gelijkenis wordt de uiteindelijke scheiding voorgesteld, terwijl het de goeden meer betreft dan de kwade.

Het is al gezegd, dat in de 2 gelijkenissen in Mattheüs 13:44-47 de innerlijke waarde en geestelijke schoonheid gevonden wordt van het Koninkrijk der hemelen. De zichtbare vermenging met het kwaad uit de voorgaande gelijkenissen. De tarwe vermengd met onkruid, de wijd vertakte lommerrijke boom, het deeg, doortrokken met zuurdeeg. Het was zichtbaar voor iedereen. Maar de verborgen schat en de zeldzame en kostbare parel wijzen op eigenschappen die alleen de vinder kan waarderen. In de grote massa van de christelijke belijdenis zijn de ogen van de wereld gemakkelijk in staat ongerechtigheid te ontdekken. Ongerechtigheid die vaak schuil gaat onder het mom van godsdienst. Maar alleen het oog van de alwetende genade is in staat de innerlijke waarde en de onverwoestbare eenheid te zien onder een zo'n weinig belovend uiterlijk.

De eerste gelijkenis vergelijkt het koninkrijk der hemelen met "een schat in de akker verborgen, die een mens vond en verborg; en vanwege zijn blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker" (Mat.13:44).

De twee hoofdpunten in deze gelijkenis zijn:

1. de schat verborgen in de akker,
2. de koop van de akker omwille van de schat.

In de eerste plaats wat wordt er bedoeld met het beeld van de verborgen schat? Sommigen aangenomen naar aanleiding van Spreuken 2:4 ("Zo gij haar zoekt als zilver, en naspeurt als verborgen schatten; Dan zult gij

de vrede des HEEREN verstaan, en zult de kennis van God vinden.”) dat de schat Christus is. Dat de schat dus een figuurlijke verwijzing is naar de manier, waarop de zegeningen van het evangelie kunnen worden verkregen. Ongetwijfeld, in Spreuken is het centrale onderwerp, een geest van ernst om wijsheid na te jagen. Als je zilver en schatten najaagt, worden de krachten door dat feit geprikkeld tot inspanning. Zo behoort het ook te zijn in geestelijk opzicht. Maar in Mattheüs 13 staat een gelijksoortig beeld, gebruikt voor een ander doel. Hier is het niet zozeer de ijver van de zoeker, dan wel de waarde van de gezochte schat, wat zo opvalt. Bovendien wordt niet de koning maar het koninkrijk vergeleken met een schat, in de akker verborgen.

Als de algemene strekking van de serie gelijkenissen in het oog wordt gehouden valt de betekenis van het beeld meer op.

In de verklaring aan de scharen van de uitwendige vorm van het koninkrijk in verborgenheid, gebruikt de Heer beelden, die spreken van het goede, dat in hoge mate vermengd was met het kwade. Naderhand geeft Hij aan Zijn discipelen de uitleg van de tarwe en het onkruid. Het lijkt in zijn algemene betekenis op het zuurdeeg en het mosterdzaad. Dan vergelijkt de Heer het Koninkrijk met een verborgen schat, terwijl Hij een gelijkenis gebruikt, die een zuiver onvermengd karakter voorstelt en niet een mengsel, als daarvoor. In werkelijkheid, de woorden, waarin deze gelijkenis is geschreven, verbieden ons te denken aan iets anders dan aan het volmaakte koninkrijk. In de voorgaande gelijkenissen worden beginselen megedeeld. (Zoals onkruid, zuurdeeg en vogels) Ze hebben de eigenschap van waarde vermindering tot het opzichte van het beginstadium. Maar in deze gelijkenissen is dat anders, de waarde wordt gegeven zonder nadere omschrijving of verklaring.

De eerste overweging van deze waarheid leidt tot de overdenking, dat Gods wegen van soevereine genade wonderlijk moeten zijn. Inderdaad, Hij ziet, ondanks de nalatigheid, zonde, misbruik van alles wat aan de mens is toevertrouwd was, toch datgene, wat Hij vanuit Zijn eigen gezichtspunt, voorstelt als een schat. Want, wat ook de traagheid van het menselijk hart oog mag zijn om te geloven, al wat geschreven is, de waarheid blijft, hier en in vele andere teksten, dat God in en door middel van Christus, Zijn welbehagen in mensen heeft gevonden.

Maar hoewel ongetwijfeld het Nieuwe Testament ons deze gezegende openbaring in zijn volste toepassing geeft, wordt het in het Oude Testament een gelijksoortige uitdrukking gebruikt over Gods uitverkoren natie. Van de berg Sinaï, kwam het Woord de Heren tot de kinderen Israëls “Gijlieden hebt gezien, wat Ik den Egyptenaren gedaan heb; hoe Ik u op vleugelen der arenden gedragen, en u tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij naarstiglijk Mijner stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn” (Ex. 19:4,5). Maar door de

overtredingen van het volk onder het eerste verbond werd dit doel van God nooit verwerkelijk. Niet dat het daardoor is opgeheven, want het geldt nog altijd. “Want de HEERE heeft Zich Jakob verkoren, Israël tot Zijn eigendom” (Ps. 135:4). En in het 1000 jarige Rijk zal dit erkend worden door alle volken, van het oosten naar het westen. Want daar zal de Heer Israël verlossen: “Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich” (Zf. 3:17).

Maar in de tegenwoordige tussentijd, terwijl Israël in vreemde landen is, vindt de Heer in het midden van Zijn Koninkrijk een speciale schat. Deze schat is niet de begunstigde natie van Israël, dat zoals is aangetoond niet binnen het bestek van deze rij gelijkenissen valt. Nee, het zijn de Nieuw Testamentische heiligen in het denkbeeldig karakter dat zij bezitten in de gedachte en het eeuwig voornemen van God.

In de Efeze brief vinden wij dit karakter voorgesteld in de vorm van leer. In Mattheüs was de tijd nog niet gekomen om meer te geven dan een zinnebeeldige zinspeling op dat, wat de grote apostel der heidenen later gemachtigd was om in bijzonderheden mee te delen. In zijn brieven lezen we, dat de Gemeente bestemd en aangewezen is om het middel te zijn voor de vertoning van goddelijke genade en wijsheid. In Efeze worden we niet alleen ingevoerd in de onuitsprekelijke volheid van onze zegening in Christus. Maar ook in het onbegrijpelijke feit, dat Zijn Heilige Naam door ons verhoogd en geprezen zal worden. “terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van zijn wil, tot lof van de heerlijkheid van zijn genade” (Ef 1:5,6) En ook: “in Hem, in Wie wij ook erfgenamen zijn geworden, waartoe wij tevoren bestemd waren naar het voornemen van Hem die alles werkt naar de raad van zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof van zijn heerlijkheid” (Ef 1:11,12)

Hier dan {het wordt voorgelegd met alle eerbied voor het oordeel van anderen} zien we dat karakter van de Gemeente, waarin het overeenkomt met het beeld van de schat in Mt 13:44. Schat heet het, vanwege het gebruik dat er van kan worden gemaakt gebruik dat er van kan worden gemaakt. En de heiligen zijn waardevol om de eenvoudige reden omdat God zich verwaardigd heeft ze te gebruiken, als tussenpersonen. Waardoor Zijn veelvoudige wijsheid bekend wordt gemaakt. De schrift verklaart dat het doel van God is, dat: “opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt wordt” (Ef. 3:10).

Maar deze schat is verborgen in een akker. De gemeente, beschreven in de brieven van Paulus, als een verborgenheid. Dat is een geheim tot op dat ogenblik verborgen maar nu bekend gemaakt. Klopt merkwaardig met het beeld (Vergelijk Rom. 16:25,26; Ef. 3:4,5,9; Kol. 1:26 2:2,3). In dit opzicht vormt de Gemeente een tegenstelling met het volk Israël. Want toen Israël uit Egypte werd geroepen om Jehova's schat te zijn (Ex. 19:4-6) werd niet gezegd verborgen

in een veld. Hun verlossing van de onderdrukker en hun invoering in Kanaän was slechts de rechtmatige vervulling van de beloften gedaan aan Abraham, hun voorvader.

De roeping en de voorrechten van de Gemeente waren nooit het onderwerp van een belofte. Van Genesis tot Maleachi geen openbaring over de hemelse roeping van de Gemeente. De verborgenheid was verborgen voor de zonen der mensen, verborgen bij God. De "Goddelijke zoeker" alleen was zich van het bestaan van de schat bewust. Hij alleen wist en waardeerde zijn waarde. Echt er komt een dag, dat de rechtvaardigen zullen blinken als de zon in het koninkrijk van hun Vader (Mat. 13:43). Maar Christus ziet de schat van te voren en ontdoet zich van alles, om de schat te verkrijgen. Een schat waarvan de waarde het resultaat is van Zijn eigen genade en die zonder Hem waardeloos en slecht is.

De tweede opvallende trek in de gelijkenis van de verborgen schat is, dat het veld werd gekocht met het doel de schat te verkrijgen. "die een mens vond en verborg; en vanwege zijn blijdschap daarover gaat hij heen en verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker" (Vs. 44). Hier is een nauwkeurige overeenkomst met de leerstellige waarheid. Die door inspiratie is overgedragen aan de apostolische gemeenten, en door hen weer aan ons en alle heiligen. Want de Heer heeft door Zijn machtige verlossingswerk, niet alleen gelovigen gekocht, maar ook de wereld, waaruit zij genomen zijn. Dit is geen zaak van beschouwing, maar van openbaring. Inderdaad het feit, dat, tengevolge van Zijn dood, de Heer een betrekking heeft op de hele mensheid en verder op de hele schepping, wordt in de schrift in verschillend verband herhaald. Hij is de Heer over allen (Hd 10:36). Hij heeft de macht ontvangen over alle vlees, zowel als om eeuwig leven te geven aan allen, die de Vader Hem heeft gegeven (Jh 17:2; 1 Tm. 2:6; Mt. 20:28; Hb. 2:9-10; Kl. 1:20,21). Hij verzoent niet alleen hen, die eertijds vijanden in gezindheid door de boze werken waren, maar alle dingen hetzij de dingen in de hemel, hetzij de dingen op aarde. De heiligen van vandaag zijn Zijn eigendom. (peculium) (Ef. 1:14; 1 Pt. 2:9). Maar ook van valse leraars wordt gezegd: "de Meester die hen gekocht heeft" (2 Pt. 2:1).

In deze teksten vinden wij dus een overvloedig bewijs, dat de Heer Jezus een recht verkregen heeft over de hele wereld, met in begrip van hen die erfgenamen van het heil worden. In de dagen van het Oude Testament was de Heer bekend als "Heer der ganse aarde" (Jz 3:13), die de Kanaänieten uitdreef en Zijn uitverkoren volk in het beloofde land bracht. En in een toekomstige dag zal de Heer geopenbaard worden in de volheid van Zijn verworven heerlijkheid. Dan zal Hij de heidenen ontvangen tot Zijn erfenis en de eindigen der aarde tot Zijn bezitting. Ps 2:8. Maar dit gebeurt niet in de tegenwoordige dag. Want in Jh. 17:9 zegt de Zoon tot de Vader "Ik vraag voor hen(de schat); niet voor de wereld(de akker) vraag Ik"

Tegelijk met deze bewering in gelijkenissen van de algemene heerschappij van Christus, worden twee begeleidende omstandigheden gegeven, die een opmerking vereisen:

1. De vreugde bij het vinden van de schat
2. het afstand doen van alles, om de schat te verkrijgen.

De vreugde bij het vinden van de schat

De profeten hadden getuigenis gegeven aan de vreugde van Jehova over Zijn volk Israël, als zij hersteld zullen zijn (Js 62:4,5) Men zal u niet meer noemen, Verlaten, en men zal uw land niet meer noemen Woestenis, maar u zult genoemd worden: Mijn welgevallen en uw land: Gehuwde..... Zoals de bruidegom zich over de bruid verblijdt zal uw God zich over u verblijden. Vergelijk ook Js 65:19; Zf 3:17. Maar dit zal gebeuren gedurende het gezegende tijdperk dat de aarde vol zal zijn van de kennis des Heren, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken. Js 11:9. Maar de waarheid in de gelijkenis is dat, zelfs gedurende de tijd, dat onkruid en zuurdeeg en onreine vogels het Koninkrijk der hemelen verontreinigen, de heiligen in de achting van de Heer een schat vormen, die Hem een overvloedige vreugde verschaft.

't Is inderdaad wonderlijk en onbegrijpelijk, dat de genade verblijdt is met voorwerpen, zoals wij zijn! Desalniettemin blijft het een feit. Want Lucas 15 toont, dat zelfs een berouwvol zondaar vreugde veroorzaakt in de tegenwoordigheid der engelen Gods. Wie kan dan begrijpen met wat voor een uitbundige vreugde alle verlost heiligen zullen worden voorgesteld in Zijn heerlijkheid. Judas :24. In Hb 12:2 staat van Jezus "die om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht, en die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God."

Daaruit mogen we afleiden, dat Christus van blijdschap daarover verkocht al wat hij had en de akker kocht. Want tot een zondaar wordt nergens gezegd te verkopen, al wat hij heeft, om het evangelie te kopen. Het is zonder prijs en zonder geld te krijgen. En het verband met het woord tot de rijke jongeling (Mt 19:21) "ga heen, verkoop uw bezittingen" is er niet. Want dit was een proef om te kijken, of een strenge wetsbetrachter in staat was het pad te gaan en de plaats in te nemen van een discipel van de verworpen Messias. Hij faalde, zoals allen doen, en veroordeelt zo de theorie van hen, die de gelijkenis van zijn kracht beroven. De overeenkomst met Paulus "afstand doen van alle dingen om Christus wil" ons meegedeeld in Fp 3:4-9, is er ook niet. Want dit was de ervaring van iemand, die Christus kende. Het is heel verschillend Christus gevonden te hebben en alles op te geven voor Hem, of alles over te geven om Hem te vinden. Dat

laatste bestaat in de verbeelding van mensen, maar niet het evangelie. Maar dit brengt ons tot het tweede punt.

Het afstand doen van alles, om de schat te verkrijgen.

De vinder verkoopt alles wat hij heeft en koopt de akker. Op welke wijze heeft Christus dat vervuld? Op de eerste plaats ongetwijfeld door Zijn dood. Dan zeker hierin, hoewel Hij kwam tot het huis van Israël als het beloofde zaad van Abraham en van David om te regeren over het huis van Jacob voor eeuwig, heeft Hij afstand gedaan van die aardse heerlijkheid, die de Zijne was en is door eed en belofte, om de heiligen der hemelse roeping te bezitten, wat kennelijk niet zou kunnen, als het Koninkrijk in kracht was opgericht. Dus in Mattheüs 16:20 spreekt Hij onmiddellijk over de gemeente, die samengesteld zal worden, uit hen, die Zijn naam belijden, in de tijd van Zijn verwerping. Hij verbiedt zijn discipelen om aan de mensen te vertellen, dat Hij de Christus is. Hij stelt Zijn Joodse titel terzijde en staat voor hen, als de Zoon van de levende God. Hij is verworpen en gekruisigd. (Mt 16:16; Jh 19:7). Maar in de opstanding wordt Hij aangeboden aan allen, niet aan Joden alleen. Want het evangelie bevrijdt hen die geloven van alle aardse onderscheidingen en verbindt hen met Christus in de hemel. En dit gaat zelfs nu nog door, als de Heer afziet van Zijn Joodse rechten, opdat Hij Zijn schat uit de akker mag verzamelen.

Slot

Als je beide gelijkenissen bekijkt wordt je getroffen door hun algemene overeenkomst. In beide waardeert de vinder zijn prijs zo hoog, dat hij gedwongen wordt om afstand te doen, van alles om het genoemde te verkrijgen.

Hieruit kunnen we de gevolgtrekking maken, dat de hoofdonderwerpen van de gelijkenissen nauw verbonden zijn. Zo niet hetzelfde. Wanneer de schat bloot komt te liggen, een kern van waarheid en trouw aan te duiden temidden van een veelheid van de belijdende massa. Zo stelt de parel van grote waarde diezelfde kern voor, hoewel natuurlijk vanuit een ander gezichtspunt. Want de twee gelijkenissen die we voor ons hebben geven een dubbele facet van het goede in het Koninkrijk der hemelen. Op dezelfde manier geven de derde en vierde gelijkenis van de serie het kenmerk van het kwaad. Namelijk het mosterdzaad, dat de uitwendige vorm toont voor de wereld en zijn wegen. En het zuurdeeg, dat het bederf aantoonst, dat doordringt in het totaal.

Het verschil tussen de gelijkenissen van de schat en de parel schijnt te zijn, dat de eerste gelijkenis de heiligen van God ziet als kostbaar in het oog van de Heer. Terwijl de tweede de merkwaardige eenheid openbaart, die een kenmerk is van de kinderen van God gedurende

de tegenwoordige tussentijd. Het woord schat kan betekenen: goud, zilver, edelstenen, enz. Het is dus een samengestelde waarde en schoonheid. De schoonheid en de waarde van de parel daarentegen hangt geheel af van zijn eenheid. Daarom lezen we in de laatste gelijkenis, dat de koopman “één parel van grote waarde vond”.

‘t Is van belang dat het onderscheid tussen beide gelijkenissen wordt gezien. Het belang van de eenheid stellen boven de persoonlijke beleving is even verkeerd als de persoonlijke beleving stellen boven het gemeenschappelijk belang en de eenheid. Een van beide te ontkennen of zelfs te verzwakken, moet uitlopen op verwarring en falen in het getuigenis.

Het was ongetwijfeld op dit moment nodig de tweeledige betrekking te openbaren, zodat niet verondersteld zou worden dat in de eenheid (een parel) het persoonlijke nietig zou worden. Daarom gaat de schat in de akker vooraf aan de parel van grote waarde. Het belang van Christus in de Zijnen wordt gezien, in het persoonlijke, voordat het gemeenschappelijke aan bod komt. Zij zijn van Hem, wordt gezegd, eerst ieder afzonderlijk, en daarna gemeenschappelijk.

Deze volgorde van deze waarheden vinden we ook in de Efeze brief. Paulus schrijft daar aan de heiligen en getrouwen en vertelt de raadsbesluiten van God over hen. Allereerst noemt hij de zegeningen op, die wij bezitten als personen, voor die van de Gemeente. Ef 1:3. “die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus”. “uitverkoren voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde” Ef 1:4. “terwijl Hij ons tevoren door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf bestemd heeft, naar het welbehagen van zijn wil”. Ef 1:5. Zij hadden de verlossing door het bloed, de vergeving van de zonden. Ef 1:7. In Hem hadden zij een erfenis. Ef 1:11. In Hem waren ze ook, nadat ze geloofd hadden verzegeld met de Heilige Geest der belofte. Ef 1:13. Deze zegeningen zijn alle het deel van iedere ziel, die gered wordt in de dag der genade, zowel te Efeze, als overal elders, Jood of heiden. De zegeningen zijn gemeenschappelijk, evenals de krachtige werking Gods, die levend maakt en ze opwekt, hoewel ze tevoren dood waren in zonden en misdaden.

Maar nog meer. In Efeze 2 wordt in het bijzonder uitgeweid over het feit dat Joden en heidenen, zo lang en zo ver gescheiden, nu worden gezien, dat zij beide kinderen des toorns waren, eens gelijk, dood in zonden; nu tezamen levend gemaakt tezamen opgewekt, ja zelfs tezamen in Christus Jezus. Voor het geloof is het geopenbaard zelfs in de hemelse gewesten, dat de oude onderscheiding tussen Jood en heiden is weggenomen. Inderdaad het aardse onderscheid geldt niet in de hemelse gewesten, nog minder als allen gezien worden Christus. Geen sterkere bevestiging kan gegeven worden van de vestiging van een geheel nieuwe orde van dingen dan hier gegeven wordt. Die veraf waren, zijn nabij gebracht in Christus Jezus. Beide zijn in Hem één gemaakt. Hij heeft in Zichzelf die twee tot één

mens gemaakt (“nieuw” in karakter niet in tijd alleen) Beide zijn verzoend met God, in een lichaam door het kruis. Hij heeft vrede verkondigd aan hen, die veraf waren, en aan hen die nabij waren. Door Hem hebben beide de toegang door een Geest tot de Vader. De heidenen die vreemdelingen en bijwoners waren, delen niet alleen de persoonlijke zegeningen (medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God) maar ook de gemeenschappelijke. “opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf hoeksteen is, in Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, opgroeit tot een heilige tempel in de Heer; in Wie ook u mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest.” Ef 2:16-eind.

Dat was een openbaring, die niet gehoord was of waarop zelfs niet gezinspeeld was te voren. Noch Oude Testamentische geschiedenis noch de profetie sprak daarover, dat Jood en heiden op gelijke hoogte zouden staan. De verborgenheid van Christus “die in andere geslachten de zonen van de mensen niet bekend is gemaakt, zoals zij nu in de Geest geopenbaard is aan zijn heilige apostelen en profeten: dat zij uit de volken mede erfgenamen zijn en mede ingelijfden en mededeelgenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie,” Ef 3:5,6.

Hier wordt weer verklaard, dat de heidenen, behalve dat ze mede erfgenamen zijn, wat geen klasse onderscheid hoeft te betekenen, van hetzelfde lichaam waren. Zodat de eenheid van de Geest (Ef 4:3) een geheel apart karakter heeft en tevoren niet bekend of voorzegd was.

In het 1000 jarig Rijk zal Israël zeker niet opgaan in de andere volken, evenmin zullen de heidenen bevorderd worden tot dezelfde hoogte als het volk. In die dag zal Gods oude volk het hoofd zijn en niet de staart. Het zaad van Israël zal de volken in bezit nemen en de verwoeste steden bevolken. (Js 54:3). De opperheerschappij van het volk zal erkend worden. “Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om den HEERE der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht des HEEREN te smeken. Alzo zegt de HEERE der heerscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u lieden gaan, want wij hebben gehoord, [dat] God met u lieden is.” Za 8:22,23; “En vele heidenen zullen heengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot den berg des HEEREN, en ten huize van den God Jacobs, opdat Hij ons leert van Zijn wegen, en wij in Zijn paden wandelen; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. En Hij zal onder grote volken richten, en machtige heidenen straffen, tot verre toe” (Mi 4:2,3).

Deze teksten zijn voldoende om duidelijk te maken dat de gelijkenis van de parel geen passend beeld is voor het koninkrijk opgericht in kracht. Wanneer de heidenen ondergeschikt zullen zijn aan het volk. In ieder geval niet op de manier zoals in Efeze staat. Die van toepassing is op het nu. In de brieven is het beeld

van deze eenheid het menselijk lichaam. “Want zoals het lichaam een is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, een lichaam zijn, zo ook Christus. Immers, wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen, en ons allen is van een Geest te drinken gegeven.” 1 Ko 12:12,13. Vergelijk dit ook met Rm 12:5; Ef 4:12; Kl 1:18. Dit beeld wordt toegepast om te illustreren de eenheid, die ontstaat uit de samenvoeging van verschillende samenstellende delen. De leden hoewel verschillend in zichzelf, worden in overeenstemming gebracht door de Geest van God en in een toestand wederkerige onderlinge afhankelijkheid. Ieder lid is noodzakelijk voor de volmaakte eenheid van het lichaam en ook voor het behoorlijk vervullen van zijn taak. En hierin ligt het verschil tussen beide beelden. De parel stelt een eenheid voor van schoonheid en waarde. Terwijl het lichaam de eenheid laat zien van samenwerking en onderlinge afhankelijkheid. De gelijkenis laat ons de goddelijke gedachte zien. De brieven als de praktijk op aarde.

De schoonheid en daarom ook de waarde van de parel, overtrof die van alle andere parels. Hier vinden we het onbegrijpelijke feit dat de Heer Jezus datgene in de gemeente ziet, wat het onuitsprekelijke welbehagen van Zijn hart opriep. Het komt ons niet toe hier te vragen of dat kenmerk innerlijk verkregen is. Het is wel zeker dat wij in ons zelf nooit een oorzaak kunnen vinden die de gedachte zou kunnen rechtvaardigen. Het past ons meer na te denken, vol verwondering en in aanbidding, over de woorden van de Heilige Schrift. “Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn.” Ef 5:25-27. Hij is de liefhebber van de gemeente als geheel. Hij gaf er niets minder dan zichzelf voor. Zijn doel is haar aan zichzelf voor te stellen, volmaakt en onberispelijk in heerlijkheid. Hij maakt er aanspraak op, op grond van Zijn offerande. Toe Hij tot Israël kwam, kwam hij tot “het Zijne”. Maar Hij gaf Zichzelf voor ons. Ti 2:14. Op grond van het werk op het kruis neemt de Heer de gemeente en niet op grond van belofte of profetie. In de veelzeggende woorden van deze gelijkenis. “Hij verkoopt alles wat hij heeft, en koopt die akker”

We hebben gezien in het uitgebreid overzicht van het Koninkrijk der hemelen in zijn bedorven vorm, twee gelijkenissen zijn gegeven om het hart van ‘s Heren volk te verzekeren, dat hoe uitgebreid de invloed van kwade beginselen en of personen ook is, op datgene wat Zijn naam belijdt, zij zelf Hem veel te lief zijn, dan dat Hij zou toestaan, dat Zijn bedoeling met hen gedwarsboomd zou worden.

De Heer kent, heeft lief, en verheugt zich over hen, die de Zijnen zijn.

Oorsprong: Words of Help 63 - 83

Titel: -